

26^e ZONDAG DOOR HET JAAR A 2019 Wahlwiller

Lezingen: Ezechiël 18, 25-28; Filippenzen 2, 1-11; Matteüs 21, 28-32

Lezingen uit Philippensen 2, 1-11 en Matteüs 21, 28-32

In het Evangelie is sprake van twee zonen. De een zegt 'ja' op de vraag van zijn vader, maar doet niet wat hij beloofd heeft te zullen doen, de ander zegt 'nee', maar komt tot inkeer en doet toch wat zijn vader gevraagd heeft. De vraag is dan wie er eigenlijk thuis hoort in het Rijk Gods?

Jezus stelt de vraag aan de leidinggevenden van het Joodse volk van zijn tijd: de hogepriesters en de oudsten. Hen dient als leidraad voor het leven van het volk van God de Wet van Mozes, de man die de twaalf stammen van Israël samensmeedde tot één volk. Maar de latere leiders hadden de richtlijnen van de Wet van Mozes en de aansporingen en waarschuwingen van de profeten, uitgebreid met talrijke voorschriften. Die dienden vooral om hun eigen overwicht over het volk te ondersteunen. Die waren als een soort dwangbuis gaan werken. Ze hadden mensen onvrij gemaakt en het zicht op waarachtig geloof en zich toevertrouwen aan God vertroebeld. Men hield de mensen voor dat ze door het nakomen van de overheidsvoorschriften al gerechtvaardigd zouden zijn. Al degenen, die zich niet daaraan hielden werden uitgesloten. Begrip en mededogen met mensen en hun fouten waren bij de leidinggevenden tamelijk onbekend. Zij dachten zelf perfect te zijn Jezus wil de Joodse leiding laten weten dat hun visie niet klopt. Dat in mensen, die afgeschreven zijn toch een verlangen kan leven naar anders, naar beter, naar verlossing van wat hen gevangen houdt. Maar alles bij elkaar is het volk ten gevolge van verkeerde leiding als de zoon die ja zegt tegen Gods uitnodiging maar nee doet; terwijl de uitgeslotenen en de heidenen die geen deel uitmaken van het officiële volk van God wel op de uitnodiging van God ingaan. Die uitnodiging van Gods kant komt tot hen door Jezus, zijn woorden en daden. Degenen die uitgesloten waren zijn ontvankelijker voor een bevrijdend Woord dan zogenaamde gelovigen.

Over de hoofden van de hoorders van Jezus heen is het Evangelie van Matteüs er voor allen die het willen lezen, dus ook voor ons vandaag. Ook nu is de vraag "wie hoort er werkelijk thuis in het Rijk van God. Dat is degene, die zich echt toevertrouwt aan God, die zo nodig bereid is tot inkeer te komen en te doen wat met de gaven die hij/zij heeft ontvangen moet doen. Want dat is tegemoet komen aan het gebed, dat wij in het Onze Vader bidden met de woorden 'Uw wil geschiede op arde zoals in de hemel'.

In de Filippensenbrief geeft de apostel Paulus aan hoe hij het Rijk Gods gestalte ziet krijgen in de de gemeenschap van Christenen. Hij doet dat naar aanleiding van de situatie in Filippi, hoofdstad van de toenmalige Romeinse Provincie Macedonië. Klaarblijkelijk heersen daar toestanden, die niet passen bij een christengemeenschap. Paulus noemt wat wél past: gemeenschap van Geest, hartelijkheid en mededogen, eenheid van denken, eenheid in de liefde, saamhorigheid en eensgezindheid. Zo leefde Jezus. Hij kwam uit liefde onder ons; hij deelde met ons het leven. Hij gaf zichzelf. Hij koos voor de weg van de onthechting tot in zijn dood toe.

Daarom heeft God Hem verheven, d.w.z. Hij hoort bij uitstek thuis in het Rijk van God. De weg van Jezus, zo Paulus, is ook de weg van de Christenen. Wordt die weg gegaan dan ontstaat de eenheid van Geest, zijn we waarachtig gemeenschap van christenen en horen we thuis in het Rijk van God, zijn we heilzaam aanwezig daar waar we wonen. AR